

Zondag 15 maart 2020 derde van de 40-dagen "Hoor je me"

Orgelspel/ De kerkklok luidt STILTE in ter voorbereiding op de dienst; allen gaan staan; ondertussen wordt in de kerkenraadkamer het consistoriegebed uitgesproken/ Binnenkomst van wie dienst doen/ Drempelgebed, uitgesproken door de ouderling van dienst

Aanvangslied: lied 25a " Mijn ogen zijn gevestigd "
(Ondertussen ontsteekt een kind het licht van de Paaskaars)

V: Onze hulp is in de naam van de Heer

G: Die hemel en aarde gemaakt heeft

V: De Heer zal met u zijn

G: De Heer zal u bewaren

V: Genade en vrede, liefde en goedheid van God voor u allen

G: Amen

Gebed van inkeer:

Trouwe God, als tijd van inkeer, zo zijn deze 40-dagen bedoeld. Tijd om bij onszelf te rade te gaan, naar binnen te kijken, naar wat er leeft in onze ziel, en stil te staan bij wat ons bezig houdt. Gaandeweg afstand te doen van ons op materie gerichte bestaan en meer spiritueel gericht te raken, het grootste feest van ons geloof tegemoet: te vieren dat zonde en dood verslagen zijn, gericht te worden op dat teken van leven! Maar deze 40-dagentijd is zó anders...

Geleidelijk aan valt er van alles om ons heen stil, werk verandert, samen komen wordt lastig, bij het boodschappen doen kijken we verbijsterd in lege schappen en van de schrik slaan we ook zelf van alles in. We kunnen elkaar niet meer omarmen, kussen, de hand geven, troosten, nabij zijn zoals we gewend zijn. We moeten elkaar op afstand houden, vermijden vreemden, lopen wezenloos langs elkaar heen of sluiten ons thuis op.

En in ons woelt van alles om, dat tot kalmte en rust gebracht moet worden, zodat wij het niet nog érgers maken voor elkaar en voor onszelf.

Onze angst voor kwetsbaarheid, sterfelijkheid, onze vrees voor het onbekende. De vrees ook dat wij tekort zullen komen of dat er niet voor ons gezorgd wordt. Heer, onze God, wij bidden: wilt U voor ons de bron van ons vertrouwen zijn, de God die bij ons is, zoals U zich eens aan Mozes bekend heeft gemaakt: Ik zal er zijn. En wilt U ons richten op Hem, Jezus Christus onze Heer. Als wij Hem volgen dan hebben wij het licht dat leven geeft. Ook in deze 40-dagen. Amen.

Lied van de maand: 921 "Christe, lux mundi " (enkele malen herhalen)

Kinderen in het midden: “Hoor je me?”

We zingen het projectlied: “ Een teken van leven “ en onder het naspel gaan de kinderen naar hun eigen ruimte en nemen het licht van de Paaskaars mee

Gebed bij de opening van het Woord

Eeuwige God,

Onze samenkomsten in de kerkzaal zijn gestokt,
maar de lofzang en de doorgaande lezing uit uw Woord gaan door.

Wij openen onze Bijbels, en lezen hoe U mensen roept
om in tijden van nood je niet te verschuilen achter je onvermogen,
maar tot heil van allen in te zetten wat je in huis hebt.

En hoe U wanneer je dat als enkeling niet zit zitten, ons aan elkaar schenkt:
de één kan datgene, wat de ander niet kan; en de ander durft waar de ander de
moed niet toe heeft. Samen worden we ingeschakeld én houden we zicht op de
uittocht, uit alles wat mensen verdrukt, uit het Egypte- land van de angst, ja, op
de uitweg uit elke beproeving.

Meer en meer leren we deze 40-dagen U kennen: als de God die de
jammerklacht van zijn mensen hóórt en zich laat herinneren aan het verbond
tussen U en de mensen.

Wij bidden: open ons voor wie U bent, en sterk in ons het vertrouwen dat U
ook ons hoort als wij U aanroepen in onze nood en in wat ons onvrij maakt.
En geef ons de moed om te gaan, de machten tegemoet, zoals U eens Mozes
en Aaron die moed schonk, en hen beloofde mét hen te zijn in de strijd tegen
het kwaad. Maak dat wij er voor elkaar zijn zoals U er bent voor ons. Amen.

Schriftlezing: Exodus 6: 2 – 9, 28 – 7: 7

Zingen: lied 168 “ Go down Moses ”

Schriftlezing: 1 Korintiërs 10: 12 – 13

Lied 346 (beurtzang) : 1,2,3 en 4 alle; 5 en 6 vrouwen; 7 en 8 mannen; 9 en 10
allen

Preek, gevolgd door orgelspel

Gemeente van Christus,

Het zijn vreemde dagen.

Deze meditatie, korte preek, schrijf ik in het besef van de vanmiddag door ons als moderamen genomen beslissing om de kerkdienst in de Vredekerk niet door te laten gaan i.v.m. de situatie rondom het nieuwe corona-virus dat rondwaart. Iets waarvan ik niet had gedacht dat het ooit zou voorkomen. Maar Jaap als voorzitter, Bart als scriba en ik als predikant: we waren het snel eens en het hielp ons dat zowel de landelijke PKN als onze classis ons handreikingen heeft gedaan en instructie heeft gegeven. Kerkdiensten kunnen nu beter niet doorgaan.

Elders in huis verblijven twee huisgenoten, met beiden auto-immuunaandoeningen, die vanaf vandaag contacten in de buitenwereld maar liever een beetje vermijden. Je weet maar nooit immers.

Op een uur rijden weet ik mijn lieve oude moeder, opgenomen in een medium-care voor senioren, zo in de war geweest, en soms nóg, en nu kan er nog maar één tegelijk van ons die haar zo lief zijn bij haar op bezoek gaan om haar een beetje nabij te zijn en houvast te bieden.

En u, jij, de vaste kern van onze kleine en trouwe gemeente, zit niet voor mij. We hebben niet bij orgelspel gezongen samen: een psalm “om er in te komen” als een lied van overgave, ons Taizé-lied dat in Christus richting biedt, en het swingende lied “Go down Moses” ook niet...

Wij kijken elkaar niet aan, ik hoor jullie niet ritselen met snoepjes-voor-tijdens-de preek, voel niet óf en hoe de woorden die ik spreek áán komen, en of er iets van God in is, dat jullie ziel raakt. Juist nu.

Wat ik wel weet, is dat ook van jullie sommigen weerloos zijn qua gezondheid, vanwege jullie leeftijd, of vanwege aandoeningen en medische behandelingen. Of dat je thuis ook een partner, kind of kleinkind hebt, dat kwetsbaar is. Je ziet zoiets ook niet altijd aan elkaar... vertelt elkaar niet alles.

En dat is dus waarom we niet in de Vredekerk samenkomen vandaag: om elkaar, onszelf en onze samenleving te beschermen tegen een te snelle verspreiding van dit gemene virus en om “de zorg” niet over te belasten.

Deze weerloosheid, in allerlei vormen, is ook de reden, dat ik aan het begin van de week, een stukje uit het Reformatorisch Dagblad op mijn bureau had gelegd, het commentaar van de hoofdredactie, waarin te lezen staat: “God zendt ziekte zoals ooit de plagen in Egypte, om de mens tot inkeer te brengen.”

De achterliggende gedachte erbij luidt als volgt: “ christenen belijden dat ziekte en gezondheid hun niet toevallig overkomen” , en zij “moeten de hand in eigen boezem steken “ en aan zelfonderzoek doen.

Ik hoop dat jullie mij inmiddels goed genoeg kennen om er als jullie dit lezen bij te kunnen denken hoe het klinkt als ik optik: dit soort eigen-schuld-dikke-bult-theologie staat mijlenver van mij af!

God zéndt geen ziekte zoals ooit de plagen in Egypte.

Hoe zou de God, die we ook vandaag in de voortgaande lezing over Mozes en Aaron en het volk, leren kennen als de God van het verbond, die aan die innige liefdesrelatie herinnerd wil worden juist als hij zijn volk hoort huilen en jammeren van ellende, hoe zou deze God een virus afsturen op 80- en 90-jarigen in de broosheid van hun ouderdom? Hoe zou de God die van de mensen houdt, en die met Abraham, Izak en Jakob is begonnen, en die wat zij ook misdeden hen nooit heeft losgelaten, nu los gaan op juist de zwaksten onder de mensen? Hoe zou de God, van wie wij belijden dat Hij ons de levensadem heeft ingeblazen, nu mensen in zulke zware benauwenis brengen? Om hen te beproeven? Alsof *zij* het kwaad de wereld in gedragen hebben? Zoiets te beweren, is Godeklaagd en het doet lijdende mensen diep onrecht.

De ziektes die mensen overkomen behoren tot de gebrokenheid van onze wereld, tot het nog onvolmaakte, tot dat wat nóg niet goed is en wat ons gelovigen voor de mensheid reikhalzend doet verlangen naar de dag van het definitieve doorbreken van Gods koninkrijk op aarde.

Tót die dag worden wij uitgenodigd te gaan in het spoor van Jezus, Hij die het licht is voor de wereld. Hij die genezend en helend rondtrekt, doven en blinden geneest en hun kyrie-geroep hoort, melaatsen of lepralijders uit hun isolement haalt, een bloedvloeiende vrouw aanraakt zodat zij herstelt, een ontluikende dochter uit haar lethargie haalt, psychisch kwetsbaren bij hun naam noemt en door de verbinding te zoeken hun stoornis opheft... en ga zo maar door...

Hij die zich steeds weer verzet tegen het óók in zijn dagen heersende gedachtengoed dat er een relatie zou bestaan tussen ziekte en schuld. Dat je je lijden, je benauwdheid, het virus dat je grijpt, ergens aan te wijten hebt, namelijk aan je zelf, aan je wangedrag, het is je eigen schuld, dat moet. Zodat je aan zelfonderzoek zou moeten doen, schuld belijden en je bekeren. Niet “ hoe kom je er aan? “ is zijn leidraad maar “ hoe kom je er van af?”

En zo verzet Hij zich óók tegen het mechanisme dat je er een zondebok voor zou moeten zoeken. Iemand die je ermee belasten kunt, zodat je niet met het raadsel blijft zitten, met de ongerijmdheid, van het kwade dat goede mensen treft. Ziekte die allen treft, zomaar. Rijken en armen. Waar ter wereld ook.

God zéndt geen ziekte zoals ooit de plagen in Egypte.

Wij die geloven mogen er op vertrouwen dat God, zoals eens aan Mozes bij de brandende braamstruik, ook aan ons zijn naam gestand zal doen:
Ik zal er zijn, ik zal er zijn voor u, voor jou...

En dat God een open oor heeft voor ons lijden en verdriet nu wij in “angstland” leven, bevangen door onzekerheid, en zoekend naar manieren om angstvrij aanwezig te zijn in alles wat er is, zoals Hij eens zijn volk hoorde in hun jammer- klacht in Egypte. En hun hulpgeschrei hem niet onbewogen heeft gelaten want Hij herinnert zich hun liefdesband en gaat de confrontatie met de farao aan. “ Ik ben de Heer” en Ik zal mijn volk bevrijden.

Omgekeerd moeten wij ook, zoals Mozes en Aaron, én hun volk, bereid zijn te luisteren naar wat God óns zegt: dat je alleen samen met elkaar deze situatie aan kunt, dit kwaad bestrijden, deze vijand benaderen en uiteindelijk verslaan kunt. Als Mozes het alleen niet ziet zitten, wordt Aaron hem gegeven, en beiden worden door God voor hun taak bekrachtigd. Samen staan ze sterker. Laten wij ons dat deze dagen, die misschien wel weken kunnen worden, ook voortdurend te binnen brengen en ons ernaar gedragen.

We zijn in de doorgaande lezing nog maar aan het begin van de krachtmeting die dan volgt. Van de plagen die God zendt is hier nog geen sprake, maar dát het op strijd uit zal draaien staat vast. De macht van de goede God botst keihard met de macht van het kwaad, met farao. En er is er maar één de Heer.

God zéndt geen ziekte zoals ooit de plagen in Egypte.

Hij zond Mozes en Aaron samen naar farao, om te laten weten dat de machtsstrijd is begonnen, én wie er zal winnen: want Hij is de Heer.

En Hij heeft ons zijn Zoon gezonden, Jezus Christus, onze Heelmaker, Heiland, Heer. Arts aller zielen, Hij die mensen van velerlei kwalen genas, en die zijn leerlingen twee aan twee de wereld in zond mét de volmacht in zijn naam evenzo te doen.

Laten wij deze 40-dagentijd, in onze zelfgekozen gedeeltelijke “quarantaine” * toe leven naar het Paasfeest van zijn overwinning over alle boze machten, ja, zelfs over de dood. Amen.

(quarantaine, van quaranta, veertig, dagen; een medische term uit het Italiaans t.t.v. de pestepidemie in de 14^e eeuw; aangemeerde schepen moesten verplicht 40 dagen in de haven blijven liggen en de bemanning mocht het schip niet verlaten)

Gesproken geloofsbelijdenis (Kort Credo, no 51 ds. Margriet Gosker)

Ik geloof in God
die mens en wereld heeft geschapen,
die mij een plaats geeft om te wonen,
adem om te leven,
oor om te luisteren,
stem om te spreken,
geest, levenskracht en moed
om mijn weg op aarde te gaan.

Ik geloof dat God zich kennen laat
in Jezus Christus,
die trouw is aan de Eeuwige
aan zichzelf, aan zijn roeping,
die geduldig is
in zijn omgang met mensen,
vrouwen, mannen en kinderen,
hen uit laat spreken,
tot hun recht laat komen,
die geduldig is in zijn lijden,
in de weg die hij moest gaan
door vernedering en dood
onder en aan het kruis,
opdat geen mens verloren zou gaan
in zonde en schuld.

Ik geloof in Christus Jezus.
die de Opstanding is en het Leven,
de Rechtvaardige,
die mij en mensen oproept
tot daden van gerechtigheid,
strokend met Gods bedoelingen
voor deze wereld.

Ik weet dat ik mij voor hem
heb te verantwoorden
voor wat ik zeg en denk
voor wat ik doe
en nalaat
En ik vertrouw
dat ik bij hem vergeving vind
wanneer ik faal.

Ik geloof in God
die naar mij taalt
en op mij rekent,
mij bij de hand genomen heeft,
mij wil leiden door zijn Geest
en mij zal bergen in de Eeuwigheid.
Ja, dat geloof ik.

Amen.

Dienst van de gebeden: dankgebed, voorbeden, stilte en gesproken Onze Vader

Trouwe God,

Wij danken U om wie U bent: de God die ons hoort, als wij U roepen, en die door onze nood wil worden herinnerd aan het liefdesverbond dat er tussen ons is, de Heer, die het mét ons opneemt tegen elke kwade macht, en die overwint, al is het na harde strijd.

Wij danken U dat U Mozes en Aaron getweeën op weg stuurt, en dat U ook op uw volk een beroep doet, om te luisteren naar wat U zegt.

Wij danken U om Jezus, hoe Hij heel maakt, geneest en leven wekt en mensen twee aan twee uitzendt in zijn naam.

Wij willen voorbede doen:

Voor allen die ziek zijn, thuis of in het ziekenhuis of op de Intensive Care...

Voor artsen en verpleegkundigen, en allen die mét elkaar het zorgstelsel draaiende houden, met grote inzet, toewijding, deskundigheid, creativiteit en moed én vaak met goed gevolg...

Voor wie in quarantaine zijn, voor wie angstig bezorgd zijn, voor wie nu minder aandacht en bezoek krijgen, voor állen die geraakt zijn door deze ongekende situatie...

Voor wie door kunnen en door moeten, om te doen wat moet gedaan, om niet álles stil te laten vallen en voor wie de verantwoordelijkheid dragen daarover te beslissen...

Voor wie in deze dagen vrolijkheid brengen, met humor, muziek, speelsheid ons helpen elkaar hier doorheen te dragen... en voor allen, van alle gezindten die in deze dagen elkaar geestelijke zorg en steun geven ...

In de STILTE zeggen wij U wat niemand anders voor ons zeggen kan....

Bidden wij het gebed, dat Jezus ons geleerd heeft: Onze Vader

Evt. afkondigingen en collectie-info ZWO:

Zoals bekend sparen we deze weken met de ZWO-groep voor “ De kracht van Bijbelverhalen in de Golfstaten”

Uw gift is welkom op NL89ABNA0457457457 t.n.v. Kerk in Actie onder vermelding van Golfstaten

Kinderen en tieners terug in de kerk

Slotlied: lied 801 “ Door de nacht van strijd en zorgen “ 1, 2, 3, 4, 5 en 6

Heenzending (1 Cor. 10: 13 b) en zegen

“ God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: hij geeft u met de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan.”

Zo worden wij in goede en in kwade dagen gedragen door de zegen van God:

De Heer zegene u en behoede u
De Heer doe zijn aanschijn over u lichten
En zij u genadig
De Heer verheffe zijn aangezicht over jou
En geve je: vrede
Amen.